

R. TAGORE

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΚΗΠΟΥΡΟ»

ΤΗ μιὰ μέρα ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἔρχεται καὶ φεύγει.
Πήγαινε, καὶ δῶσε του, ἕνα λουλούδι ἀπὸ τὰ μαλλιά μου, φίλε μου.
Ἄν τυχὸν οὐ ρωτήσῃ ποιὸς τοῦ τὸ στέλνει, νὰ χαρεῖς, μὴν τοῦ εἰ-
πεῖς τὸνομά μου — γιὰτὶ αὐτὸς ἔρχεται μονάχα καὶ φεύγει.

Πάει καὶ κάθεται καταγῆς, κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο.
Πήγαινε νὰ τοῦ στρώσεις ἐκεῖ ἕνα στρώμα ἀπὸ λουλούδια καὶ φύλλα,
φίλε μου.
Τὰ μάτια του εἶναι θλιμμένα καὶ μοῦ φέρνουν τὴ θλίψη στὴν
καρδιά.
Ποτέ του ὁμως δὲ λέει ἐκεῖνο ποῦ ἔχει στὸ νοῦ του. Ἔρχεται μονάχα
καὶ φεύγει.

ΜΗΝ κρατεῖς μοναχός σου τὸ μυστικὸ τῆς καρδιάς σου, καλὴ μου !
Ἔλα νὰ μοῦ τὸ εἰπῇς ἑμένα, μονάχα ἑμένα, κρυφά.
Ἐσὺ ποῦ χαμογελᾷς τόσο ἡμερᾶ, ψιθύρισέ μου το ἀπαλά, καὶ θὰ
τὸ ἀκούσῃ ἡ καρδιά μου, ὅχι τὰφτιά μου.

Ἡ νύχτα εἶναι βαθεῖά, τὸ σίτι σιωπηλό, τῶν πουλιῶν οἱ φωνιές
εἶναι τυλιγμένες μέσα στὸν ὕπνο.
Ἔλα νὰ μοῦ μιλήσῃς μὲ δισταχτικὰ δάκρυα, μὲ ἀβέβαια χαμό-
γελα, μὲ γλυκεῖα ντροπὴ καὶ πόνο, γιὰ νὰ μοῦ εἰπῇς τὸ μυστικὸ τῆς
καρδιάς σου !

«ΠΙΣΤΕΥΕ στὴν ἀγάπη, ἀκόμα κι ὅταν φέρνῃ τὸν πόνο. Μὴ γυ-
ρεύεις νὰ κλείσῃς τὴν καρδιά σου.»

«Ἄ, ὅχι, φίλε μου, τὰ λόγια σου εἶναι σκοτεινά· δὲν μπορῶ νὰ τὰ
νιώσω.»

«Ἡ καρδιά εἶναι μονάχα γιὰ νὰ χαρίζεται μ' ἕνα δάκρυο καὶ μ' ἕνα
τραγούδι, ἀγάπη μου.»

«Ἄ, ὅχι, φίλε μου, τὰ λόγια σου εἶναι σκοτεινά· δὲν μπορῶ νὰ τὰ
νιώσω.»

«Ἡ χαρὰ εἶναι κατὰ εὐθραυστο σὰ μιὰ δροσοσταλίδα· τὴν ὥρα ποῦ

γέλᾱ, πεθαίνει. Μὰ ὁ πόνος εἶναι δυνατὸς καὶ ἀθάνατος. Ἄσε νὰ ξυπνήσει μέσα στὰ μάτια σου ἡ πονεμένη ἀγάπη.»

«Ἄ, ὄχι, φίλε μου, τὰ λόγια σου εἶναι σκοτεινά· δὲν μπορῶ νὰ τὰ νιώσω.»

«Ὁ λωτὸς ἀνοίγει τὸ λουλούδι του ἀγνάντια στὸν ἥλιο, καὶ χάνει τὸ πᾶν, ὅ,τι ἔχει. Δὲ θὰ ἤθελε νὰ μείνει μπουμπούκι μὲς στὴν αἰώνια κα-
ταχνιὰ τοῦ χειμῶνα.»

«Ἄ, ὄχι, φίλε μου, τὰ λόγια σου εἶναι σκοτεινά· δὲν μπορῶ νὰ τὰ νιώσω.»

ΜΙΑΗΣΕ μου, ἀγάπη μου ! Εἰπές μου μὲ λόγια αὐτὰ ποὺ τρα-
γούδησες.

Ἡ νύχτα εἶναι σκοτεινὴ. Τᾶστέρια ἔχουν χαθεῖ πίσω ἀπ' τὰ σύννεφα.
Ὁ ἀέρας ἀναστενάζει μέσα στὰ φύλλα.

Θ' ἀφίσω τὰ μαλλιά μου λυτὰ. Ὁ γαλάζιος μου μάνδρας θὰ μὲ τυ-
λίξει ὅπως ἡ νύχτα. Θὰ σοῦ κρατήσω τὸ κεφάλι σου ἀπάνω στὸ στῆ-
θος μου· καὶ κεῖ, στὴ γλυκεῖα μοναξιά, ἀνοιξέ μου σιγαλὰ σιγαλὰ τὴν
καρδιά σου. Θὰ κλείσω τὰ μάτια μου καὶ θὰ σ' ἀκούσω. Δὲ θὰ κοι-
τάξω τὸ πρόσωπό σου.

Ὅταν θὰ ἔχουν τελειώσει τὰ λόγια σου, θὰ καθήσουμε ἀκίνητοι καὶ
σιωπηλοί. Μονάχα τὰ δέντρα θὰ ψιθυρίζουν μὲς στὸ σκοτάδι.

Ἡ νύχτα θὰ γλωμιάνει. Θὰ γλυκοανοίξει ἡ μέρα. Θὰ κοιταχτοῦμε
οἱ δύο μας στὰ μάτια καὶ θὰ τραβήξουμε τὰ διαφορετικὰ μας τὰ μο-
νοπάτια.

Μίλησέ μου, ἀγάπη μου! Εἰπές μὲ λόγια αὐτὰ ποὺ τραγούδησες.

Εἶσαι τὸ βραδινὸ νέφελος ποὺ πλέει στὸν οὐρανὸ τῶν ὀνείρων μου.

Σὲ χρωματίζω καὶ σὲ σχηματίζω πάντοτε μὲ τὲς λαχτάρες τῆς ἀγά-
πης μου.

Εἶσαι δική μου, δική μου, ἐσύ ποὺ εἶσαι πάντοτε μὲς στὰτέρμονα
ὄνειρά μου !

Τὰ πόδια σου εἶναι ροδοκόκκινα ἀπὸ τὴν ἀναλαμπὴ τοῦ πόθου τῆς
καρδιάς μου, ὥ ἐσύ ποὺ κορφολογεῖς τὰ τραγούδια τοῦ ἡλιοβασιλέ-
ματός μου !

Τὰ χεῖλιά σου εἶναι πικρόγλυκα ἀπὸ τὴ γεύση τοῦ κρασιοῦ τοῦ πό-
νου μου.

Είσαι δική μου, δική μου, ἐσὺ ποῦ· εἶσαι πάντοτε μὲς στὰ μοναχο-
ζώητα ὄνειρά μου !

Μὲ τὴ σκιά τοῦ πάθους μου ἔχω σκοτεινιάσει τὰ μάτια σου, ὦ ἐσὺ
ποῦ βρῖσκεσαι πάντοτε μὲς στὰ βάθια τοῦ βλέμματός μου !

Σ' ἔχω πάρει καὶ σ' ἔχω τυλίξει, ἀγάπη μου, μὲς στὰ δίχτια τῆς μου-
σικῆς μου.

Εἶσαι δική μου, δική μου, ἐσὺ ποῦ· εἶσαι πάντοτε μέσα στὰ θάνατα
ὄνειρά μου !

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

P. B. SHELLEY

ΕΝΑΣ ΘΡΗΝΟΣ

ὦ Κόσμε! ὦ Ζωή! ὦ Χρόνε!

Ποῦ σκαλώνω στὰ στερνά σας τὰ σκαλιὰ

Τρέμοντας γιὰ τὸ ποῦ τὸ πρὶν εἶχα σταθεῖ·

Τῆς νιότης σας ἡ ὁδὸς πότε θὰ ξαναρθεῖ;

ὦ ποτὲ-ποτὲ πιά!

Ἐξω ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τὴ νύχτα μακριὰ

Πέταξε μιὰ χαρά·

Τὸ ξαρ γλυκύ, τὸ θέρος, ὁ γεροχειμῶνας

Συγκινοῦν τὴν ἀδύναμη καρδιά μου μὲ θλίψη, μὰ μὲ χαρὰ

ὦ ποτὲ-ποτὲ πιά!

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἡ μουσική, ἡ ἀπαλὴ σὰ σβεῖ ἡ φωνή,

Τὴ θύμηση ἀκόμα τὴ δονεῖ.

Οἱ εὐωδιές, σὰν οἱ γλυκὰς βιολέτες ξεψυχᾶνε

Μέσα στὴν αἴσθησι ζοῦν καὶ τὴν εὐωδᾶνε.

Μὲ ροδόφυλλα, τὰ ρόδα σὰν πεθαίνουν

Τῆς καλῆς τὸ κρεββάτι μ' αὐτὰ ραίνουν·

Ἔτσι κ' οἱ σκέψεις σου—σὰν ἔχεις φύγει ἐσὺ

Βρῖσκει σ' αὐτὲς ἡ ἀγάπη γλυκειὰν ἀνάπαυση.

ΝΙΚΟΣ ΛΑΪΔΗΣ